

Publicerad 2012-01-22 11:17 av Peter Olausson

Ibland är jag en bäck

Ibland är jag en bäck

Ibland är jag vatten och virvel
sandbädd och strimmor av ljus
suckar mellan stenarna
liv som låter
när allt jag faller
och splittras i droppar
i stänk och blöta örfilar
när allt jag går sönder
och ändå

Ändå

Ibland är jag detta vatten
som föds ur det stora
denna ström som bara följer dalarna
fyller det
som annars varit tomrum

vandrar genom jord och berg
gräver för att smeka trädens rötter rena
för att leta
efter stenar som blänker
efter himlens gömda ögon
därnere i allt det svarta

Och då lever jag
då är det solens tid

också när frosten går över gräset
och när natten
och vinden
och månen däruppe
lägger sina täcken över mig
och döper sitt avlade barn till Vinter
i mina kallnande strömmar

Jag skall ta det om hand

Jag skall älska också kolden
och vi skall lägga oss nära varandra
och jag skall viska dig
mina vackraste minnen
och ge dig blommor ur min mun

Också nu är det solens tid

Också nu
i dagarna och nätterna
när vi vilar ihop
och när jag slutat hoppa mellan klipporna
ser jag världen stå där brudklädd
vid mina alla sidor:

vit i blom, naken under det tunna floret,
stjärnögd, eldögd, vildögd, skarpögd,
väntande vid skogens och kärrets och bergets altaren
med bara fötter som är vana att gå
och väntar på att jag skall kyssa dem
länge och med kärlek

Och jag är virveln under isen
och jag är det röda
som du någon gång kan skymta
som en eld därunder
och som du undrar över
och kallar glans eller blod
eller gömda rubiner
men som bara
alltid
är jag

Och vägen är den enda
och vattnet min kropp och mina fingrar

Och jag finns där den människa finns
som följer rådjurets stig genom skogen
för att möta sig själv
i den frusna dammens spegling

Ibland är jag en bäck

Ibland är jag ett vatten

Vinter, jag viskar dig blommor

och jag ligger dig nära

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Olausson med Poeter.se id #35290 innehar upphovsrätten